

עטרת שלום

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנושאים כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים

פרשת ויחי

בס"ד, עש"ק פרשת ויחי
י"ג טבת תשפ"ב – שנה י"ג גליון תקפ"ט

זמני הדלקת הנרות ומוצי"ש

ירושלים	4:02	5:18	5:56
בני ברק	4:16	5:19	5:51
ניו יורק	4:12	5:30	5:42
מונטריאל	3:54	5:12	5:24

נא לשמור על קדושת הגליון

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

**וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאִסְפוּ וְאֶגִּידָה לָכֶם אֵת אֲשֶׁר יִקְרָא אֲתֶכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים.
הֲקִבְצוּ וְשִׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב וְשִׁמְעוּ אֶל יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם (מט א-ב).**

יעקב אבינו בקש לגלות את הקץ לבניו

פרש"י בקש לגלות את הקץ לבניו. והנראה לומר בזה דהנה כל עבודת האדם בעולם הזה, הוא בא כדי להשלים ולתקן הצלם אלהים שלו, שלא יהיה בה שום פגם, והוא ע"י קיום התרי"ג מצוות בשלימות.

כל המצוות הם לתקן הניצוצין

כמבואר ממרן האריז"ל בעין חיים (שער הצלם פ"א) וז"ל: והנה כל המצוות הם לתקן הצלמים שהם הניצוצין שירדו עם הכלים שנשברו, ולא נתנו המצוות אלא לצרף ולברר וללבן הצלמים וגם הכלים, ולהסיר מהם הקלי, לכן הצלם הוא תרי"ג איברים, ואחר שנתקן הצלם ודאי שממילא נתקנו הכלים ג"כ, ואז אחר מות האדם שהוא הכלים האלו, מתלבש הצלם ההוא בכלים ההם האחרים הראויין לו האמתים, הנקרא לבושי האדם שבג"ע הארץ, ושבג"ע העליון ושבכל עולם ועולם. ואמנם כבר ידעת, מהתחלקות הנשמה לכמה ניצוצין, ובכל גלגול וגלגול באים מקצת מהם, וכפי מספר הניצוצין של צלם ההוא הבא להשתלם עתה בגלגול זה, כך הוא מספר ניצוצין שיש בצורה ההוא, כי כמספר ניצוצותיו כך מספר ימי חייו, והימים שעשה בהם מצוות נתקן ניצוצין אחד של הצלם ההוא, וזהו מעם ירידת הנשמה בעה"ז לתקן ולברר דוגמת גלות השכינה לברר ניצוצין שנפלו עי"ש.

בכל יום מתבררים בידורים, וכשיגמרו יבא משיח

ומפסיים שם (פרק ב) ונבאר ענין צלם זה מה עניינו, דע כי כל בחינת הכלים והאורות הם מבחינת אותן המלכים, ויש מהן בחינת שלא נבררו, ובכל יום ויום מבריא עולם עד ביאת משיחנו מתבררים מהם בידורים רבים, וכשיוגמרו להתברר אז יבא משיח.

בתשובה ובקיום המצוות נשלם הצלם

וזהו שאמר יעקב אבינו לבניו כדי לגלות ולקרב את הקץ, האספו בני שם אהיה במלוי הדין כזה אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה עה"א בני צלם כמבואר בכוננת הו"ר עי"ש. וגם בני מול ה"ג ונק"ה. ואנידה בני וחמא"ה תיקון ה"ב מ"ג תיקוני דיקנא דאריך. היינו שע"י שתעשו תשובה על כל החמאים ותקיימו כל המצוות או שתלם הצלם אלהים שלכם שהוא המול ה"ג.

בכוח הרבים נתקן הכול בשלימות

ובל זה ע"י האספו שתהיו באחדות עם כל אחד, שע"י כח הרבים נתקן הכול בשלימות, כמו שמסמך כאן הוזה"ק (ח"א רלה) על הפסוק הזה, הפסוק 'בנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם' (תהלים קב יח) ליבעי ליה לבר נש דלצלי צלותא בצבורא, מאי טעמא, בגין ד'לא בזה את תפלתם' אף על גב דלאו כלהו בכונה ורעותא דלבא. וכוה רואים גודל הכוח הרבים כשנכללים עם הציבור.

באחדות יהיה לו כוח הציבור ויתקן הצלם שלו

לפי זה יש לומר שהרי ידוע (וזה"ק ח"ג רכה) שי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן, המה מכוונים נגד ה"ג מדות של רחמים, ונגד מול ונקה, הוא המידה ה"ג שהתורה נדרשת בו, שהם שני כתובים המכחישים זה את זה, עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם. והרמז בזה שני כתובים המכחישים שאם יש לרין את האדם בשני צדדים לזכות או לחובה, אז אומרים לו שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם, להכריע לכף זכות מטה כלפי חסד. היינו שיהיה דן את כל אדם לכף זכות ויהיו באחדות עם כולם. ועי"ז יהיה לו כוח הציבור, ואז יוכל לתקן כל הצלם שלו ולתקן כל חמאיו.

באחרית הימים יתקן כל חלקי השכינה

את אשר יקרא אתכם באחרית הימים דאיתא

בוזה"ק (ח"א רלה): באחרית דא שכינתא. שאז יהיו מתוקנים כל חלקי השכינה, שהם הרפ"ח ניצוצין שנפלו ע"י שבירת הכלים כידוע.

בעת התיקון השלם יבוא אליהו ויבשר הגאולה

ולזה אמר להם עוד הקבצו שהוא בני קנ"א ב"ן, היינו שע"י תיקון כל הצלמים בחינת קנ"א, יהיה התיקון לשם ב"ן ששם היתה השכינה, ועי"ז יהיה התיקון השלם ויבוא אליהו שבני שם ב"ן ויבשר הגאולה כמבואר לעיל.

לעתיד ישתלם יהודא תתאה

ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם היינו כמו שכתב הבעל הטורים ושמעו אותיות שמע ו', שאמר להם שמע ישראל שיש בהם ששה תיבות. ולכן כתוב כאן יעקב וישראל, לרמז שגם יהודא תתאה בשכמל"ו בחינת יעקב, יהיה כמו יהודא עילאה שמע וכו' בחינת ישראל. והנה עכשיו בגלות יש רק מ"ט אותיות ביחודא עילאה ותתאה, שבשכמל"ו יש בו רק כ"ד אותיות, אבל לעתיד מבואר בוזה"ק (ח"ב קלמ): ישתלם יהודא תתאה בכ"ה אותון, וכתב אמ"ז בספה"ק אוצר החיים (פ) ואתחנן דף מ"א סוף ע"ב) והיכן יהיה אות היתירה, שיאמרו ו'ברוך שכמל"ו, שהתוסף אות ו', וביחד יהיה נ' אותיות, והענין כי נ' מרמז על בינה נו"ן שערי בינה, שהוא עלמא דחירות, ולכן בדוקא לעתיד יהיה היחוד בנ' אותיות.

קצו של מלך המשיח

וזהו שמרמזו כאן על לעתיד, שאז יהיה ושמעו בני יעקב בחינת יהודא תתאה, כמו ושמעו אל ישראל אביכם יהודא עלאה בנו"ן אותיות. ואז יבוא מלך המשיח, כמו שמרמזו כאן הבעל הטורים ושמעו אל ישראל בני' זהו קצו של מלך המשיח בב"א.

רעוא דרעיון תש"ע לפ"ק

עטרת פז

אמרות טהרות מרבתינו זי"ע

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיךָ חָלָה וְגו' (מח א).

וא"ת למה צריך לומר פסוק זה, וכן פסוק שלאחריו יזיג ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחוק ישראל וישב על המטה' (שם פסוק ב), הלא כתיב בתחלה 'ויקברו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף' וגו', וצוה לו 'ושכבתי עם אבותי' וגו' 'ויאמר השבעה לי' וגו', ואח"כ צריך לכתוב 'ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי' וגו', לאיזה תועלת נכתב שני פסוקים הנ"ל, הלא מצינו ג"כ אצל יצחק אביו דכתיב 'יהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות ויקרא' וגו' (תולדות כד א), 'ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי' (שם פסוק ב), ואח"כ אמר לעשו 'שא נא כל'ך' וגו', 'בעבור תברכך נפשי' וגו', א"כ הוא הדין כאן היה צריך יעקב לומר ליוסף פרשת 'אל שדי נראה אלי בלוח' וגו', ולפי זה לכאורה אין לי שום תירוץ, אלא שיכול להיות שיעקב היה יודע שיחיה עד תשלום שבע עשרה שנה בארץ מצרים, והוא דחוק לפי דברי חז"ל (שבת 5) לפי שלא נמצא שידע שום אדם בעולם כמה יחיה בעולם הזה וצריך עיון. ומי שיש לו לישיב תירוץ מספיק, שכרו הרבה.

בן בית' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא מואשר שמונה לחמו וְהוּא יְהוּ מַעֲדָנִי מִקֶּרֶךְ (מט ב).

תלת פסוקים מן שבע מלין, תלת מכא, ותלת מכא, והוא במצעה. [והביאור בזה הדנה] ענין שבת קדוש נקודה אמצעית, ויש שלשה ימים לפניו, ויש שלשה ימים לאחריו. ויש בשבת שלשה סעודות, בחינת חקל תפוחין מלכות, ובחינת זעיר אנפין, ובחינת עתיקא קדישא. והם מאירין בסוד מחשבה דבור מעשה לפני השבת ולאחר השבת כנודע (פע"ח שער השבת פ"א), והן הן סוד עולמות נשמות אלהות. שיש בבחינת שבת 'ודבר דבר' (ישעיה נח ג), שדבר ידבר ולא יהיה בבחינות 'אלמתי דומיה' (תהלים לג ג), ובכח שבת מאיר הדבור בכל השבוע, כל מה שאנחנו מדברין בתורה ובתפלה יהיה בבחינות עולמות נשמות אלהות בחיות ודביקות,

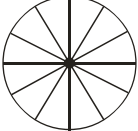
עטרת חכמים

עיונים ובריאותים מרבתינו זי"ע

וְאֵנִי נִתְתִּי לָךְ שְׂכָם אֶחָד עַל אַחֶיךָ אֲשֶׁר לָקַחְתִּי מִיַּד הָאֱמֹרִי בְּחַרְבֵי וּבְקִשְׁתֵּי (מח כב).

רצה לומר אמר יעקב שהיא השכינה הקדושה כנודע מזהר הקדוש (ח"א קמ"ה). ואני שהוא מלכות שמים כנודע, מסוד אין' ואני' (ע"ח שער העקדים פ"ג). והוה ואני נתתי ל'ך' אותיות כ"ל, שהוא הצדיק. שב"ם העולה ה"פ חס"ד, כנודע שיש בו כוללת של ה' חסדים מהגתנ"ה, וכולם נכללים ביסוד צדיק, והוה שנקרא יסוד צדיק כ"ל כדאיאת (ע"ח שער דרושי הצלם ר"א) ע"ש.

אחד על אחיך כלומר אח"ד עולה י"ג, רצה לומר ידוע הוא שיש י"ב מזלות הנכללים בצדיק כדאיאת (ע"ח שער מנת"א פ"ח, ובלק"ת רי"א). ואמר הרב הקדוש בעל גנת אנוז שיש י"ב מזלות ברקיע, העומדים כמו עיגול, ובאמצע המרכז העיגול הזה עומד מול ה"ג,

שכל י"ב המזלות מושכין כחם ממזל ה"ג הזה, והוא כתבנית הזה. ומזל ה"ג הזה נקרא אין, והוא בסוד מה שאמרו רז"ל (שבת קנ"ג) אין מול לישראל. ר"ל שמול האין הוא רק לישראל לבד, וכל

הנבראים בין ישראלים ולהבריל גוים כולם נרשמים בי"ב מזלות, כל אחד כפי שורשו ותקונו הבא לעוה"ז לתקן, לזה נרשם עשירות גדול לתקונו וזה להיפך, וכן לזה נרשם הרבה בנים ולזה להיפך, וכן לזה יהיה גם גדול כוח וניצול אם יעשה תשובה, ולזה להיפך וכיוצא בו הרבה, הכל נרשם בי"ב מזלות, ואם יעשה בר ישראל תשובה שלימה לפני יוצר בראשית, בלב נשבר ונרכה עד שבא לבחינת אין וכלא ממש לפני יוצר בראשית, אז הקב"ה מכניסו למזל האין ה"ג, ומשם נתבטל כל הרעות מה שנרשם למטה בי"ב מזלות.

ואיאת בזהר הקדוש (הקדמה ד): כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יממא ולייליא, בגין דקב"ה ציית לקלהון דאינון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דההוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. וכל אינון שאר מלין דאורייתא דמתחדשין, קיימין קמי קב"ה וסלקין ואתעבידו ארצות החיים, ונחתין ומתעטרין לגבי ארץ חד, ואתחדש ואתעביד כלא ארץ חדשה, מההיא מלה דאתחדש באורייתא, ועל דא כתיב (ישעיה סו כב) 'כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה עומדים לפני' וגו', 'עשית' לא כתיב אלא 'עושה' דעביד תדיר מאינון הרושין ורוין דאורייתא.

והקשה אדונינו מלכנו מרן איש אלקי רבי אלימלך מליזענסק זלה"ה (נועם אלימלך רי"א), אם נרשם ונכתב בראש השנה כל המצוות והרעות ר"ל, א"כ למה מתפללים כל השנה לפני הקב"ה להושיע על איזה דבר כי כבר נכתב ונחתם בר"ה, וכן למה הולכים אצל ת"ח וצדיקי הדור להתפלל עליהם, לזה בנים זש"ק, ולזה פרנסה בריוח, ולזה רפואה חותם חיים, כיון שכבר בר"ה נכתב ונחתם כל הדברים העתידיים להיות בכל השנה, אלא ודאי בלי ספק שת"ח צדיקי הדור אמיתיים, מחדשין בלימודם בתורה הקדושה איזה חידושי תורה בהקדמת אמת, אז עושים מחידושי תורה הללו שמים חדשים והארץ חדשה והם עולמות חדשים שנבראו עתה, ושם בעולם החדש הזה אינו נרשם עוד איזה רעה על איש זה, ובתוך עולם הזה מתפלל הצדיק הזה בשברון לבו עד בדרכו של נפש, עד שמשם הולך באין שלו למזל אין ה"ג הנ"ל, והוא מנבטל כל הרעות שבעולם מהאיש הזה הנרשם למטה בי"ב מזלות.

לזה אמרה השכינה הקדושה ליוסף הצדיק שבו נרשם כל ה"ב מזלות כנ"ל, לפי שהקב"ה נתן להצדיק כוח של כל ה"ב מזלות שיוכל לבטל כל הרעות שיש בהם, והוא ע"י תפלתו הזכה, וע"י חידושי תורה שלו, בא למזל אין ה"ג, ומשם מנבטל כל הרעות הנמצא בי"ב מזלות, לזה אמרה השכינה הקדושה ליוסף הצדיק ואני שהיא מלכות שמים כנ"ל, נתתי ל'ך' שהוא אותיות כ"ל, שב"ם העולה ה"פ חסד הנכלל בצדיק, אח"ד העולה י"ג, היינו מול ה"ג, על אחיך שהם י"ב מזלות. אשר לקחתי כח זה מיד האמרי היינו אמורה של תפילה והלימוד בתורה הקדושה, בחרבי ובקשתי בצלותא ובעותא והבן.

ושיהיו מחשבה דבור מעשה מקושר באור א"ם כל זה בזכות שבת. ונמשך בזכות שבת בני חיי ומוזני, מוזני מחקל תפוחין, חיי מעתיקא קדישא, בני זעיר אנפין קדישין, עתיקא אלהות, זעיר אנפין נשמות, חקל תפוחין עולמות, 'ותתן מרף לביתה' (משלי לא טו). ושבת נקודה אמצעי הוא סוד והוא, אל"ף [מתיבת והו"א] עתיקא אלהות, וא"ו זעיר אנפין בנים, ה"א מלכות חקל תפוחין, וכולו הוא, וכולו חד, ברך שמייה לעלם עלמין. והוה מאשר בינה (פע"ח שער הברכות פ"ב) אלהות, שמנ"ה נשמ"ה, לחמו עולמות [בסוד] 'כי אם הלחם' (בראשית לג ו) חקל תפוחין. והוא יונק משבת קדוש יתן מעדני מלך. וכללות פסוק זה על השפע מוזן עולמות, שיוצא מהארות חקל תפוחין וכולל הכל, כי יהיב רחמנא שבעא, לחיי קא יהיב, ולבני קא יהיב.

היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

אָבִי הַשְּׂבִיעֵנִי לְאִמֶּר הִנֵּה אָנֹכִי מֵת בְּקִבְרֵי אֲשֶׁר קְרִיתִי לִי בְּאַרְצֵי כְּנָעַן שָׁמָּה תִקְבְּרֵנִי וְעַתָּה אֲעִלֶּה נָא וְאֶקְבְּרָה אֶת אָבִי וְאֶשׁוּבָה (נ ה).

הנראה לומר דידוע מאמרו של הגר"א, שכתוב בתורה ו' פעמים 'קבור את מתך', ופעם אחת כתוב 'את מתך קבור' (בראשית כג טו). והענין הוא שהצדיקים אינם מתים, ולכן נאמר אצלם 'שכיבה', והיא ענין שינה בקבר, ושעה לפני תחיית המתים ימותו למען יקיצו בתחיית המתים. ועל כן נאמר 'את מתך קבור', רק על ראשו של עשו שמת מיד, אבל האבות הקדושים נקברו מקודם, ואח"כ תהיה המיתה עכ"ל. ולפי"ז יש לפרש 'הנה אנכי מת בקברי אשר בכריתי לי' וכי פרעה יתפעל שכרה לו קבר בארץ ישראל, אלא כך אמר יוסף לפרעה, אבי הוא מן הנקברים קודם ואח"כ מתים, וקברו אשר כרה מיוחד לבד, ועל כן רוצה לשכב דוקא בקברו שכרה בעצמו. והוה מאמרם ז"ל (ברכות יט.) כל המספר אחר ממתו של ת"ח וכו', שבאמת הוא ענין של 'ממה' בבחינת שינה ולא מיתה וקבר.

פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא

בן בית' מרבינו אליעזר צבי מקאמרנא

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא זי"ע

דין הפסקה בין בעיעה לנטילה. סימן קסו

ג. {ב} לכתחלה יש לזוהר שלא יפסיק [בין בעיעה הוה הפסקה], אבל שני חדרים אף שאין שם כ"ב אמות לנטילה] שיעור הפסק של הלוח כ"ב אמה^א, וכן מפסיק^ב, וכל זה בכאן לענין תיכף של מים ראשונים מחדר לחדר^ב, כשדעתו בעת הנטילה לאכול שם לא

~~~~ זר זהב ~~~~

{ב} ולכתחלה. עיין ב'פלת'י סימן י"ט (סק"ה) ודוק היטב^א:

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

דאמר ביאה במקצת לא שמיה ביאה, יכניס ידו ויסמוך, ומשני מרחיק ליה צפון. ועמדו לחשבון והוא מהלך כ"ב אמה, י"א אמה רגלי הכניס וי"א אמה רגלי ישראל. וטענו כולם המגן אברהם' (שם) ו'חות יאר' (סימן רכז) [ו'חכם צבי' (סימן קכח)] אלא מאי דביאה במקצת שמיה ביאה ואי אפשר להכניס ידו, יסמוך בצד הפתח, ויכניס וישחטהו תיכף, דהא בסלקא דעתך סבירא ליה כל עזרה קרוי צפון, והניחו בצ"ע. וסבירא ליה 'לאגודה' ודאי בשני חדרים כל דהו קרוי הפסק, רק בחדר אחד לא הוה הפסק רק כ"ב אמה. וא"כ דברי הגמרא נכונים, אי ביאה במקצת שמיה ביאה ואינו יכול להכניס ידו כלל, רק לסמוך בחוץ ולהכניס הבהמה, כיון שהוא בשני חדרים הוה הפסק, אבל אי לא שמיה ביאה ויכול להכניס ידו, א"כ הכל בחדר אחד, סבירא ליה דלא הוה הפסק. ומשני הגמרא מרחיק ליה צפון וכו', והוה כ"ב אמות והפסק.

והוה דברי 'לאגודה' דמיירי דלא יש כ"ב אמות, רק הוה מחדר לחדר, ולזה יליף כמו לענין קידוש במקום סעודה, אם דעתו לאכול שם, הוה כמו אותו מקום, אף בזה דכל הפסק משום חדר לחדר, אם דעתו היה על אותו חדר, הוה כאילו הוא באותו חדר, ואין חדר בפני עצמו, ולא הוה הפסק. ואתי שפיר דלענין זה דחדר יפסיק, הוה כמו קדוש במקום סעודה, דאם דעתו על החדר ההוא הוה כמו חדר אחד, וכן גבי מרחץ ובית מטבחים, דכיון דדעתו היה על חדר ההוא ולשחות, לא הוה כחדר אחר, רק כאותו חדר, ולא הוה הפסק כיון דליכא כ"ב אמות. ע"כ.

וכך כתב בקיצור ב'כרת' (סק"ה): והא דיכול לברך חוץ, היינו שאין משם עד מקום שיחוט כ"ב אמה, ואף דהוה בשני חדרים מכל מקום לא קרוי הפסק, הואיל ודעתו הוא כשמברך לשחות בפנים, אבל אם יש מרחק כ"ב אמה הוה הפסק, ואסור לשחות על סמך ברכה זו, כן העלתי בפלתי (סק"ה). ע"כ.

וראה ב'נתיב חיים' שכתב ליישב, וז"ל: וי"ל דשם איירי שרואה אותו מקום שבירך והוה כמו מפינה לפינה, עיין לקמן (סימן רעג ס"א), ואגודה נמי איירי בכהאי גוונא. ע"כ. וראה עוד ב'נתלה לוד' (ס"א) וב'ערוך השלחן' (ס"ב).

א. כדאיתא בתוספות (סוטה לט. ד"ה כל): ושיעור תכיפה איכא למישמע מתכיפת סמיכה לשחיטה, דאמרינן (זבחים לג.) כל הסמיכות שהיו שם קורא אני בהם תכיף לסמיכה שחיטה, חוץ מזו שהיתה בשער נקנור שאין מצורע יכול ליכנס שם, אלמא כדי מהלך משער נקנור עד בית המטבחים לא חשיבה תכיפה, ובמסכת מדות (פ"ה מ"א) משמע דלא הוה טפי מעשרים ושתיים אמה, מקום דריסת רגלי ישראל ומקום דריסת רגלי הכהנים, שכל אחד היו י"א אמה. ע"כ. וכך כתב הרמ"א (סק"א): ואם שהה כדי הלוח כ"ב אמה, מקרי הפסק.

ב. ראה בזר זהב' בשם הפלתי.

ג. עיין עוד לקמן (סימן קעח ס"ב) מדיני שינוי מקום מפינה לפינה ומחדר לחדר. ע"ש.

ד. כך כתב ב'ש"ע הרב' (ס"א) וה'בגדי ישע' בדעת המג"א (סק"ג), מובא בשעה"צ (סק"ט).

ה. כך כתב המהרש"ל (ש"ת סימן לד) מובא בט"ז (סק"ב).

ו. כתב הרמ"א (יר"ד סימן יט ס"א): ואם שוחט בבית המטבחים, שהוא מקום מטונף, יברך ברחוק ארבע אמות קודם שיכנס לשם, ולא ידבר עד אחר השחיטה. ע"כ. ומקור הדין הוא מ'לאגודה'. וכתב הפלתי (שם) וזה לשונו: מדברי רמ"א משמע דחדר אחר לא הוה הפסק. ו'מגן אברהם' (אר"ח סימן קסו סק"ג) הביא דברי 'לאגודה' בשבת (פ"א סימן ו) דכתב הרוצה לשתות במרחץ ושם אי אפשר לברך, יברך בחדר החיצון כדי לשתות במרחץ, דהוה כמו מפינה לפינה ע"כ, והוא הדין בכאן. והמגן אברהם תמה דשם איירי מענין קידוש במקום סעודה, דכתיב וקראת לשבת עונג, שפיר יש לומר אם דעתו הוא לאכול שם הוה קידוש במקום סעודה. אבל לענין הפסק, מה יועיל אם דעתו לכך או לא, ע"כ. הוה הפסק, ונסתייע מדברי תוספות (פסחים קא. ד"ה ורבי יוחנן) דכתבו כן להדיא.

ונראה לומר דודאי התוספות (סוטה לט. ד"ה כל) ורמ"א (אר"ח סימן קסו) נתנו שיעור הפסק הלוח כ"ב אמה, וראה מהך דאמרינן (זבחים לג.) בהא דתניא אשם מצורע אין בו תיכף לסמיכה שחיטה, ופריך הגמרא למאן

עטרת תפארת

עובדות וסיפורים מרבתינו זי"ע

ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו וישק לו: (נ א.)

ואמר: שָׁפַל זֹאת בָּא לֹא מֵאֲנָשִׁים הַפְּשׁוּטִים הַגְּרָיִם בְּמִדְיָנָה הַזֹּאת, כִּי מִנְהַגָם בְּעַת שְׁהֵם רֹאִים פְּנֵי צַדִּיק בָּאִים אֵלָיו לְנִשֵּׁק אֶת יָדָיו. אָמַר לֹא רִבְנוּ הַקְּדוֹשׁ: פֶּרַס אֶת יָדְךָ לִי, וְאֲנִי אֲנַשֵּׁק לָךְ, וְעַל יָדִי זֶה יִהְיֶה לָכֶם רְפוּאָה שְׁלָמָה, וְכֹן הָיָה.

וכן העיד רבנו הקדוש ה'דמשק אליעזר' שראהו עין בעין, שפרס את ידו לפני רבנו הקדוש ה'היכל הברכה', ונשק רבנו הקדוש את ידי רבי צבי הירש מליסקא ותכף ומיד סכה העבות מידו, פאלו לא הנה חוליה בגידיו מעולם, והנה ידו נקי פתינוק בן יומו ממִשׁ.

שלשלת קאמרנא

הַבְּרָכָה' מְבוֹאוֹ וְעַד צֵאתוֹ בְּמִדְיָנָה אוֹנְגָאָרִין וְלֹא עָזְבוּ אֶת פֶּתַח הַבַּיִת יוֹמָם וְלַיְלָה לֹא יִשְׁבְּתוּ, הִנֵּה הָרֵב הַקְּדוֹשׁ רִבִּי צְבִי הִירֵשׁ מְלִיִּסְקָא וְצִי"ל, אֲשֶׁר אָף עַל פִּי שְׁהִיָּה מִפְּרָסָם וְרַבִּים צָבְאוּ עַל פֶּתַחוֹ לַעֲצָה וְלִבְרָכָה, מִכָּל מְקוֹם מֵעַת שֶׁדָּרְכוּ רִגְלֵי רִבְנוּ הַקְּדוֹשׁ הִיִּחַיִּל הַבְּרָכָה' עַל מִפְּתוֹן מִדְיָנָה אוֹנְגָאָרִין עֹזֵב הַכֹּל מֵאַחֲרָיו וְקַעֲבָדָא קָמִי מְרָה עֲמֵד וְשִׁמְשׁ לִפְנֵי רִבְנוּ הַקְּדוֹשׁ.

בְּאֶחָד הַשָּׁנִים כְּשֶׁהִגִּיעַ רִבְנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּמִדְיָנָה אוֹנְגָאָרִין, בָּא לְקַבֵּל פְּנֵיו רִבִּי צְבִי הִירֵשׁ מְלִיִּסְקָא כְּדָרְכּוֹ. לִפְנֵי פְּרִיסַת שְׁלוֹם לְרִבְנוּ הַקְּדוֹשׁ הִרְאָה רִבִּי צְבִי הִירֵשׁ מְלִיִּסְקָא לִפְנֵי רִבְנוּ הַקְּדוֹשׁ אֶת כַּף יָדוֹ שֶׁצָּבָה הִיא מֵאִד,

פְּעַם תַּחַת אֶחָד הַשִּׁיחִים סָפַר רִבְנוּ הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ שׁוֹר בֵּית הַזֵּהָר רִבִּי אֱלִיעֶזֶר צְבִי מְקַאֲמֶרְנָא זִיעִי"א בַּעַל הַדְּמָשֶׁק אֱלִיעֶזֶר, מַעֲשֶׂה מוֹפֵת שֶׁרָאָה עֵין בְּעֵין אֶצֶל אֲבִיו רִבְנוּ הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ אִישׁ הָאֱלָקִים קִדְשׁ הַקְּדוֹשִׁים רִבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מְקַאֲמֶרְנָא זִיעִי"א בַּעַל הִיִּחַיִּל הַבְּרָכָה', בְּעַת שֶׁנִּסְעוּ יַחְדָּו בְּמִדְיָנָה אוֹנְגָאָרִין, כְּדָרְכּוֹ שֶׁל רִבְנוּ הִיִּחַיִּל הַבְּרָכָה' לְנִסֵּעַ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה עַל כַּמָּה שְׁבוּעוֹת בְּזִמְן קִיץ לְמִדְיָנָה אוֹנְגָאָרִין, לְחִזֵּק וּלְרוֹמַם עֲדַת קְהַל חֲסִידֵי בֵּית קַאֲמֶרְנָא הַדְּרִים בְּמִדְיָנָה אוֹנְגָאָרִין שֶׁהִסְתַּוְּפָפוּ בְּצֶל הַקְּדוֹשׁ, וְלְהַפְּיֵץ מַעֲנֵנוֹתָיו חוּצָה כְּפִדּוּעַ וּמְפָרְסָם. בֵּין אֵלֶּה שֶׁדָּבְקוּ בְּרִבְנוּ הַקְּדוֹשׁ הִיִּחַיִּל

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים ז"ע

וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָבִיו לֹא כֵן אָבִי כִּי זֶה הַכֶּבֶד שֵׁים יְמִינִךָ עַל רֵאשִׁי: (בראשית מה יח)

ליהודי אחד, שהיה דר בכפר הנ"ל, וראה מרן אלקי [הבעש"ט], שהכומר מכין עצמו להרוג את הילד, ונסע מרן בקפיצה לשם, ובא שמה עם תלמידיו, קודם הלילה שלמחרתו יהיה המילה, והיהודי כיבדו מאוד.

ואמר מרן להיהודי, שישגור הדלת וכל מקום פתוח, ולא יניח אף חור קטן אחד שלא יסתום אותו, ויכין לו מקלות גדולים ועבים, וכשיאמר לו 'הכה', אז יכה בכל כוחו. וכשהיה לילה, אז דפק אחד בדלת שיפתח לו, ולא רצה היהודי, כאשר ציווה אותו איש האלקים. והלך הכומר בכשפים, והחליף צורתו לתמונת חתול וחיות טמאות, והתחיל לחפור תחת קרקע הבית, וכיון שתחב את ראשו לתוך הבית, אז צוהו מרן שיכה, והכה אותו היהודי מכות אכזריות הכה ופצוע, עד שנשברו לו יד ורגל, והלך הכומר לביתו. ובבוקר היתה שמחת ברית המילה גדולה מאוד.

ובהודע להכומר, שכל זה עשה לו מרן, קבל אותו לפני השרים, שיכריחו את מרן שיתוכח אתו, עד שהשרים הסכימו לו. וקבעו לו זמן, שיעמדו שניהם, וכל אחד יעשה מופת שיתגבר וינצח את חבירו במקלות עם רב.

ונתועדו ביום המיועד, כל השרים והכומרים והמון רב. ואמר לו מרן: עשה אתה ראשונה מה שתוכל. והכומר הביא כל מיני רוחות ושידין וחיות רעות ונחשים ועקרבים וכל מיני מזיקין, ומרן לקח מהר את המטה, וחג חוגה סביבו, והוא עמד באמצע ולא (יכול) [יכלן] לעבור המחוגה, עד שהביא עליו חזיר מיער, וכשראהו מרן, אמר: זה הוא עז פנים גדול. ומיהר ועשה מחוגה בתוך העיגול הראשון, ועבר החזיר בעזותו בשתי ידיו את העיגול הראשון, ולא יכול לעבור [את העיגול השני], וחזר וברח.

וכשראה המכשף, שכל מיני כישוף לא הועילו לו, שיעברו את המחוגה ויזיקו אותו, אמר למרן: עשה אתה. אמר לו: אני לא אעשה שום דבר, רק אקרא לילדים שהרגת, ויעשו בך נקמה. מיד באו ונאספו עליו ילדים קטנים הרבה מאוד, ונפלו עליו, ולא השאירו ממנו עצם קטן שלם. כן יאבדו כל אויבך ד', אמן.

מעשה השם' אות יב

השדים נכנעו מאד לעשות רצון צדיק

הנה ידוע למר מדברי מרן [האריז"ל] (ע"ח) שער קיצור אבי"ע פ"ח, שיש שדים ימינים, ויש שדים יהודאין, והם התולים באוירא ומטיבין לבני אדם, והם אינם בכלל אלהים אחרים כלל. וזה דרכם, כי יש עליהם ממונה, ומכריז על כת שלו על פי שליחות כרוז ב"ד של מעלה, מכריז עליהם שזה ילך לעשות כך היזק לאיש פלוני, וזה ילך כך.

וכשבא אותו איש הנפגע מהם אל איזה צדיק גמור, שיתפלל עליו ולצוות עליו, והצדיק מברך לאותו איש הנפגע, ומצוה שיתרפא אותו האיש, אזי תיכופ מכריז הממונה, ואומר לאותו השד, לך מאיש פלוני, כי הצדיק פלוני צוה כך. ואלו השדים נכנעו מאד לעשות רצון צדיק, ובפרט לפני הש"י, ואין עושיין דבר קטן וגדול, אלא על פי רשות הקדושה ורשות ב"ד של מעלה. ותאבדים ומשתוקקים שיזכו לשמוע ברכת הש"י, ומכבדין ליראי השם ושומרין אותם.

זכרון דברים' חלק שני

מפורש, ומשיב מפורש, יהיה לך כך או כך, וכן בכל ענינים. כמו שמצינו ברבי שמעון בן יוחאי.

נוצר חסד' אבות ה, ז

שלושה צדיקים יכולין לבטל ולמתק הדינים

יומנן אפילו שלשה (אבות ג, ו), בחינות בית דין שיש בהם כח לבטל גזירות רעות, ולהמתיק כל הדינים מעל כל ישראל בכלל, ולהמשיך רב טוב על כל אותן העומדים לפניהם, שנאמר (תהלים פב, א) 'בקרב אלהים ישפוט', יהיה מה שיהיה, שלשה צדיקים יכולין לבטל ולמתק הדינים, וכפי שפוסקין כך יוצא מפי השכינה.

נוצר חסד' אבות ג, ו

להטריח את קונו

פעם אחת על ידי הפצרות אשה עקרה אחת, וגם הוא [מרן הבעש"ט] היה לו עת דוחק קודם הפסח, והיא הביאה לו בהרחבה, ונתרחב דעתו הקדושה ונשבע לה שיהיה לה בן, והיא היתה אילוניית ממש, ועל ידי שעשה זאת להטריח את קונו, שמע כרוז שאין לו חלק לעולם הבא. ושמח הצדיק שמחה גדולה, ואמר עתה בא לי עת ועונה לעבוד את בוראי באמת בכל לבי, כי אחר שאין לי בטחון על עולם הבא. ובקבלה זאת ובעבודה כזאת אמיתות תיקן הכל. ואמר לו רבו אחיה השילוני הנביא שהיה זה לנסיון, ועל ידי שעמד בנסיון זה תיקן הכל.

נוצר חסד' אבות ד, כב

זהירות הצדיק מלומר בלשון גזירה

ויאמר יהוה אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה' (דברים ג, כו). 'תוסף' מלא וא"י, דין לחוד, והוא ברזא דצדיק, 'אל תלך בדרך' (משלי א, טו) צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים (מו"ק טז:), 'צדיק מושל יראת אלהים' (ש"יב כג, ג). וזהו 'אל תוסף' ברזא דיוסף הצדיק 'דבר אלי', וחד בקריא 'אל תוסף על דבריו' (משלי ל, ו) לומר שאתה צדיק, שמטעין בך העולם ותאמר בדרך גזירה, 'פן יוכיח בך ונכזבת', ולכן אל תהיה צדיק בעיניך.

היכל הברכה' דברים דף כג.

לפעמים הצדיק מדבר רע להסיר גזירה רעה

ואני השפל בעצמי, כשאני צריך לדבר לפעמים על איזה איש או הרבה מאיזה כת, שיהיה להמתקות דינים להסיר גזירה רעה דין קשה, כבר גליתי לכל חבירי, כשיראו ממני שאני מדבר איזה דבור קשה, אל יאמינו לי ואל יעשו שום רושם בלבם, כי הוא לאיזה ענין פנימי להסיר חרון אף וכעס, וכשיראו ממני מדבר טובות על איש ידעו שהוא אמת ברור.

נוצר חסד' אבות ו, ב - אחדות ג

הצדיק מבטל גזירות וממתיקם

לפעמים נגזר גזירה על אדם על כלל ופרט, ואדם הצדיק מתפלל וממשיך רחמים על אנשיו הדביקים בו באמת, יכול להעלות אותם את אנשיו אל השמים והארץ החדשים שברא, ושם לא היה גזירה, ונעשין בריה חדשה ונתבטל הגזירה.

זוהר ח"י ח"ב דף רעב.

צדיקים מבטלים כשפים

סיפר לי מורי חמי מו"ה אברהם מרדכי מפניטשוב ז"ל, שהיה בכפר אחד, כומר אחד מכשף גדול, שהיה ממית ילדי ישראל קודם המילה בכשפיו. פעם אחת אירע ברית מילה

צדיק גוזר והקב"ה מקיים

שמעתי מאמור"ר זלה"ה פירוש על פסוק (דברים יח, יד) 'כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך'. כלומר אמרו רז"ל (מו"ק טז:): 'צדיק מושל ביראת אלקים' (ש"יב כג, ג), וכל מה שהצדיק גוזר, הקב"ה מקיים ואומר כ"ן. וכל מה שהקב"ה גוזר, הצדיק מבטל ואומר לא, שאינו רוצה בגזירה זו כנדוע. לזה אמר הכתוב 'כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו' ומתפללים להם, אבל אתם בני ישראל הקדושים שיש בככם כח של הצדיק הדור אמיתי, שיכול לבטל כל הגזירות רעות שבעולם ואומר לא, ומה שהוא גוזר הקב"ה מקיים ואומר כן ומקיים את דבריו, א"כ למה לכם להלוך אחר הגוים האלה, אלא דייקא טוב יותר לכם להדביק בצדיק הדור עד כאן. ודברי פיו חכם חן.

לפי זה נמצא שוהו ג"כ מה שאמר יוסף לאביו (בראשית מה, יח), 'ויאמר יוסף אל אביו לא כן אביו, שים בידך כח ל"א וכ"ן, כשאפילו הקב"ה גוזר על מנשה שיהיה בנו לא טובים כל כך כמו בנים של אפרים, אבל יודע אני שיש בך כח ל"א וכ"ן, אפילו כשהקב"ה גוזר אתה יכול לבטל, ויהיה למנשה ג"כ בנים טובים עוד יותר מאפרים 'כי זה הברוך', ומה שאתה תגזור טוב על מנשה כן יקיים הקב"ה את דבריך, ושים ימיך על ראש מנשה והקב"ה בודאי יקיים ויאמר כן, כי כן הוא תמיד מה שהצדיק גוזר הקב"ה מקיים ואומר כן, אעפ"כ כתיב (שם, יט) 'וימאן אביו וגו'.

בן ביתי' בראשית דף קטז.

לפתוח שער רצון לבטל כל הגזירות

'למטה אשר סתור בן מיכאל' (במדבר יג, יג). 'סתור' בסוד שער רצון, לפתוח שער רצון לבטל כל הגזירות, הקדוש ברוך הוא גוזר וצדיק ממשיך רצון ואומר לא (ענין מו"ק טז:), סתור דבריו של הקדוש ברוך הוא ברצונו הפשוט להיטיב לברואיו, 'אלהים דברי גבורות, ימי הצדיק ילא ינבא' (עמוס ג, ח), 'דבר ילא' ומבטל. צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים ואומר כן. וזהו יאתה ל"א כ"ן נתן לך ה' אלהיך' (דברים יח, יד) לבטל כל הוברי שמים, ומאורות השמים אל תחתיו (ירמיה י, ב), ואפילו הקדוש ברוך הוא 'ההוא אמר ולא יעשה ודיבר ולא יקימנה' כמבואר במדרש (ב"ר נג). וזהו ילא כן נתן לך ה' אלהיך, 'לא' עם 'כ"ן' מסור בידך במתנה שתהפוך מ'צרה' ל'צרה', מ'מת' ל'תם', מ'רעש' ל'עשר', מ'ידוי' ל'יוד', מ'חרם' ל'רמי' חסדים. וסוד 'אשר סתור בן מיכאל' (מספר) ששים פעמים אה"י, להמתקות ששים גבורים' (שה"ש ג, ז), ב' פעמים 'רצון' עם 'תרחם' הידוע.

היכל הברכה' במדבר דף פד.

הצדיק מלביש הדברים ופועל ישועות

הקב"ה גוזר וצדיק מבטל (מו"ק טז:). גוזרנא דליבטל (ע"י זוהר ח"א ר"יח), 'שואלי מאת הקדוש ברוך הוא 'כענין' (אבות ה, ז), מלביש הדברים באיזה דבר ובאיזה ענין, כגון אם צריכין לבנים, מספר איזה ענין ישועה שעשה הקדוש ברוך הוא כענין זה וממשיך ישועה. ולפעמים מסתיר הדבר באיזה סיפור בעלמא, וכל זה [הוא כד] שלא יבינו המקטריגים לקטרג. וזהו 'שואלי ומבקש תפלתו יבענין' שהוא צריך. ואינו מגלה הענין מפני המקטריגים... אבל מי שזוכה לאין עליון, שואל